

Той самий погляд

Ганна Черінь

Чоло високе й плечі Геркулеса...
Навколо гості бджолами гудуть...
О, не тривож душі моєї плеса,
Там встояна роками каламуть.

Душа вертається в туманне і далеке,
І спогад ріже, мов щербатий ніж.
І бракне віддиху, і серце палить спека.
Чи ми з тобою бачились раніш?

У мене ще рубці не иозросались —
Кохання безталанного сліди...
Стрічались ми коли — чи не стрічались?!
Йди геть! Ні, ні, ще ближче підійди.

І ти ідеш, і кажеш фрази книжні
Без натяку на зміст чи почуття...
Уста всміхнулися, такі м'які і ніжні, —
Так усміхається часом мале дитя.

Такі уста бувають і в тиранів!
Зненацька погляд вогнезорий — блись!
Той самий погляд, що навіки зранив
Мене колись.